

[Maisted]

klasser og nye privilegier under dække af at kalde sig demokratiske.

Det er en skandale, og jeg er ked af, at hr. Niels Helveg Petersen, som jeg anser for ellers at være et fornuftigt menneske, kan komme med et så naivt indlæg, som han har gjort her.

I overensstemmelse med det, jeg har sagt, vil jeg gerne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget fastslår, at Danmarks frihed og fred alene kan sikres gennem et loyalt og helhjertet medlemskab af NATO, og at en ustandselig kritik af USA udelukkende vil tjene sovjetisk imperialistisk aggression imod Danmark, går folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er stillet følgende forslag om motive-ret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Må jeg i øvrigt sige, at formanden tillader nogle medlemmer en friere form for parlamentarisk udfoldelse end andre. Det siger jeg i pausen mellem hr. Maisteds og hr. Breckmanns taler.

Breckmann (Fær.):

Man kan på denne forespørgsel og debat igen konstatere, at det er lykkedes Moskva endnu en gang at vælge slagmark i sit internationale spil om verdensopinionen og i sin søgen efter verdensherredømmet og slaveri for os alle sammen. For hvis vi valgte slagmarken, så behandlede vi i stedet for et forslag om store penge og hjælpemidler til f.eks. frihedskæmperne i Angola eller Afghanistan, to af de virkelige spændingspunkter i verden, hvor millioner af mennesker bliver hjemløse, lemlæstede og dør på grund af den internationale marxismes iboende ondskab, uden at SF og VS eller S løfter et øjenbryn for at protestere. Det gør man vel ikke, når det kunne lægge et halmstrå i vejen for deres fælles overordnede mål, nemlig en socialistisk verdensorden.

Da Gorbatsjov, slagteren fra Afghanistan, den 29. april i år dukkede op på russisk fjernsyn, var de vestlige medier blevet informeret i forvejen. Legetøjsbombere vidste jo

fra før, at i den stille uge forbereder Vestens nyttige idioter og durkdrevne kommunister sig til gøgl og karnevalstog i det, som de påstår er fredens tjeneste. Det lykkedes igen russerne, der kontrollerer og derfor blæser på den offentlige mening i Sovjet, at tale direkte til og påvirke vestlige naivister med trusler om russisk gengældelse, hvis USA genoptog prøvesprængningerne.

Vort demokrati og især den frie presse virker så godt, at den lille diktator Ortega og terroristen Arafat godt kunne stille op til et folketingsvalg i Nørrebrokredsen og blive valgt. FNs næste generalsekretær bliver vel en tidligere KGB-chef.

Endnu en gang havde de desværre ikke særlig smarte amerikanere undladt at forberede os på denne genoptagelse af prøvesprængningerne, så at Vesten psykologisk kunne have været indstillet på Moskvas brovtende trusler om gengældelse. Endnu en gang er alles øjne vendt mod naturens ørken i Nevada, hvor man tester 150 kilotons-bomber, og øjnene er vendt væk fra socialismens golde ødemark i Afghanistan, hvor de endnu overlevende forældre advarer deres nøgne, sultne og forkrøblede børn imod at samle legetøj op fra jorden, fordi det er russisk, det eksploderer og det lemlæster.

Folketinget burde for længst have lagt pres på Moskva for at få accepteret gentagne forslag fra Amerika om en gensidig russisk-amerikansk overvågning af hinandens atomare forsøg. Reagans nyeste forslag er blevet kaldt for cortexkontrollen.

Det forbliver ønsketænkning at ville skruetiden tilbage til de dage, da man udkæmpede verdenskrige uden atomvåben, så man må vist desværre acceptere A-våben som den bedste fredsbevarer i verden i nyere tid. Men Sovjet hverken var eller er interesseret i gensidig kontrol, kun i i stilhed og i hast at afprøve sine egne overlegne A-våben for så at foregøgle os en selvpåtaget standsning for et år siden, vel vidende, at USA derved tvinges til at mobilisere sine sendrægtige demokratiske forberedelser til en ny, tilsvarende prøve-serie.

Lige så lidt som Sovjet havde i sinde at honorere Helsingforsaftalerne, de gensidige våbenbegrænsninger eller nogen fremtidige aftaler, lige så sikkert misbruger det Vestens medier, krigsfrygt og parlamentariske statister i den socialistiske manege – også herom-